

Seurakunta – hengellinen huone

1. Piet. 2:1-10

1. **Pankaa siis pois kaikki pahuus, kaikki vilppi, teeskentely ja kateus ja kaikki panna-**
nettelu.

2. **Niin kuin vastasyntyneet lapset janotkaa sanan väärentämätöntä maitoa, jotta te sen avulla kasvaisitte pelastukseen,**

3. **jos kerran olette maistaneet, että Herra on hyvä.**

4. **Tulkaa hänen luokseen, elävän kiven luo, jonka ihmiset tosin ovat hylänneet mutta joka Jumalan silmien edessä on valittu ja kallis.**

5. **Rakentukaa itsekkin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhritaksenne hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia.**

6. **Sanotaanhan Raamatussa: "Katso, minä asetan Siioniin kulmakiven, valitun ja kalliin. Joka häneen uskoo, ei joudu häpeään."**

7. **Teille, jotka uskotte, se on kallis, mutta niille, jotka eivät usko, on siitä kivistä, jonka rakentajat hylkäsivät, tullut huippukivi,**

8. **kompastuskivi, loukkauksen kallio. Koska he eivät tottele sanaa, he kompastuvat, ja se heidän osakseen on määrättykin.**

9. **Te sen sijaan olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo ja omaisuuskansa julistaaksenne hänen jaloja tekojaan, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valoosa.**

10. **Ennen te ette olleet kansa, mutta nyt te olette Jumalan kansa, ette olleet armahdettuja, mutta nyt te olette armahdettuja.**

Yksin vai yhdessä?

Me suomalaiset elämme niin yksilökeskeisessä ilmapiirissä, että uskovinakin ajatellaan helposti pelastusta ja uskon vaellusta voittopuolisesti yksilön kannalta. Seurakunta saatetaan kokea jonkinlaisena hyvänä lisänä ja jumalanpalveluksissa käyntiä harjoitetaan silloin, kuin itsestä niin hyvältä tuntuu. Moni kuvittelee voivansa elää hyvänä kristittyinä ilman seurakuntayhteyttäkin. Mutta Raamattu osoittaa selvästi, että seurakunta on olennainen osa uskovien elämää. Se ei tunne yksinäisiä kristittyjä.

Seurakunta

Mikä ja millainen on sitten kristillinen seurakunta? Millaisia ilmaisuja Raamattu siitä käyttää? Mikä on sille erityisen luonteenomaista? Mihin sitä tarvitaan? Miten sen jäseneksi tullaan? Mikä on seurakunnan tehtävä? Miten se kasvaa? Mikä on sen jäsenten liikkeellepaneva voima? Mitä on yhteinen tai yleinen pappeus? Millainen on Kristus seurakuntansa keskellä? Miksi Jeesus jakaa ihmisiä? Miksei ihminen voi uskoa ja pelastua ilman seurakuntayhteyttä? Näihin kysymyksiin Pietari ottaa kantaa jaksossamme hänen 1. kirjettään.

Kirkko – seurakunta

Suomen kielessä sanaa kirkko ja seurakunta käytetään useassa eri merkityksessä. Kirkolla voidaan tarkoittaa esimerkiksi kirkkorakennusta, paikallisseurakuntaa, kirkkokuntaa tai maailmanlaajaa kristillistä kirkkoa kaikkine eri kirkkokuntineen ja seurakuntineen. Vastaavasti sana seurakunta voi tarkoittaa jonkun kirkkokunnan paikallis-seurakuntaa tai Jumalan sanaa kuulemaan kokoontunutta uskovien joukkoa tai myös maailman laajaa kristillistä kirkkoa.

Uuden testamentin kreikassa seurakunnasta käytetään sanaa *eklesia*, mikä tarkoittaa ulos kutsuttujen joukkoa. Sanaa käytetään myös merkityksessä kansankokous

ja myös Vanhan testamentin Israelin valitusta kansasta saatetaan käyttää samaa sanaa. Kun Pietari jaksossamme kuvaa seurakuntaa, hän tarkoittaa sillä tietyssä paikassa kokoontuvaa uskovien yhteyttä, mutta näkee sen aina samalla osana maailmanlaajaa pelastettujen suurta joukkoa, joka on silmiltämme vielä salattu ja siksi myös uskon kohde.

Ajatus kulkee siis niin, että samalla kuin yksittäinen ihminen uskon ja kasteen kautta liitetään Kristukseen, hänestä tulee sekä jonkun paikallisen seurakunnan jäsen että myös osa maailmanlaajaa Kristuksen seurakunta eli kirkkoa.

Seurakunnan olemus

Kirkkoisät sanoivat, että ”seurakunnan ulkopuolella ei ole pelastusta.” Lause on yhtäpitävä Uuden testamentin kanssa, sillä se kuvaa seurakuntaa Kristuksen ruumiina. Pelastus merkitsee liittämistä Kristuksen ruumiiseen sen yhtenä jäsenenä. Näin ollen kukaan ei voi tulla Kristuksen luo käymättä samalla kristillisen seurakunnan sisälle. Seurakunta on siis elimellinen osa itse ylönoussutta ja kirkastettua Kristusta. Paavali osoittaa, että yhteys Kristuksen ruumiiseen tapahtuu Pyhän Hengen työn vaikutuksesta:

Meidät kaikki, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, on yhdessä Hengessä kastettu yhdeksi ruumiiksi, ja kaikki me olemme saaneet juoda samaa Henkeä. (1. Kor. 12:13)

Seurakunta ei sisällä vain niitä jäseniä, jotka tällä hetkellä elävät uskossa ja vaeltavat Herran kanssa, vaan myös kaikki ne, jotka halki vuosisatojen ovat seuranneet Kristusta ja ovat nyt Hänen luonaan paratiisissa odottamassa lopullista ruumiin lunastusta eli Jeesuksen paluussa tapahtuvaa ruumiin ylönousemusta. Seurakunta ei siis ole jonkinlainen väliaikainen uskovien yhteys tässä ajassa, vaan se ulottuu iankaikkisuuteen asti. Ilmestyskirja kuvaa seurakuntaa Kristuksen morsiameksi, joka liitetään Jeesuksen paluun yhteydessä, Karitsan häissä lopullisesti ja ikuisesti Hänen vaimokseen. Seurakunta on siis iankaikkinen, se ylittää ajan ja paikan rajat. Se on pelastuksen päämäärä. Kun Isä antaa Pojalleen seurakunnan ikuiseksi vaimokseen Jeesuksen pelastustekojen tähden, Jumala saa täydellisen kiitoksen ja kunnian armonsa mittaamattoman kirkkauden tähden.

Kielikuvat

Uusi testamentti käyttää Kristuksen ruumis ilmaisun lisäksi seurakunnasta useita erilaisia kielikuvia, jotka jokainen kuvaavat seurakunnan eri ominaisuuksia. Tekstikatkelmassamme Pietari kuvaa seurakuntaa *rakennukseksi*, jossa joka kasvaa sitä mukaan, kuin siihen liitetään uusia eläviä kiviä. Rakennus tai huone, joka näin kasvaa on itse asiassa temppele, Jumalan asumus, jossa sen jokainen jäsen on myös hengellinen pappi. (5) Vähän myöhemmin hän nimittää sitä pyhäksi heimoksi ja Kristuksen omaisuuskansaksi. (9)

Paavali nimittää seurakuntaa myös Jumalan perheeksi ja hän tarkentaa Pietarin kielikuvaa näin:

Te ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette samaa kansaa pyhien kanssa ja Jumalan perheväkeä, apostolien ja profeettojen perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus. Hänessä koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeleksi Herrassa. Hänessä tekin rakennutte yhdessä muiden kanssa Jumalan asumukseksi Hengessä. (Ef. 2:19-22)

Seurakunta on pyhä

Muistan kun hyvä ystäväni Japanissa totesi surullisena näin: ”Uskon kyllä kaiken muun, mitä uskontunnustuksessa sanotaan, mutta en sitä, että seurakunta olisi pyhä.” Hän oli nimittäin nähnyt ja kipeästi kokenut, miten seurakunnan sisällä oli syviä ristiriitoja ja jakaantumista ja toisten tuomitsemista, siis mitä aidoimpia syntejä. Hän oli itse joutunut kokemaan vahvan hylkäämisen seurakuntansa taholta toimiessaan sen pastorina.

Miten siis seurakunta voi olla pyhä, kun sen keskellä ilmenee kaikenlaista syntiä ja usein synneistä ei edes haluta tehdä parannusta ja sen seurauksena monet lähtevät pois sen keskeltä? Seurakunnan pyhyys ei ole sen omaa pyhyyttä, vaan Kristuksen pyhyyttä, joka luetaan seurakunnalle. Samoin kuin uskoon tullessa ihminen saa syntinsä anteeksi, kun hän turvaa Jeesuksen sovitustyöhön Golgatalla, ja saa osakseen Kristuksen lahjavanhurskauden, samoin Jumala näkee koko seurakunnan Kristuksessa pyhänä, vaikka sen jäsenissä vaikuttaa vielä synti monella tavalla.

Pietari tunsu hyvin seurakuntien tilan ja siksi hän kirjoittaa:

Pankaa siis pois kaikki pahuus, kaikki vilppi, teeskentely ja kateus ja kaikki panettelua. Niin kuin vastasyntyneet lapset janotkaa sanan väärentämätöntä maitoa, jotta te sen avulla kasvaisitte pelastukseen, jos kerran olette maistaneet, että Herra on hyvä. (1-3)

On kuitenkin huomattavaa, miten Pietari perustelee pahuudesta, vilpistä, teeskentelestä ja panettelusta irtisanoutumisen. Omin ponnistuksin tai toisilta sitä vaatimalla ei pyhää elämää synny. Siihen tarvitaan jatkuvaa Jumalan sanan voimasta elämistä.

Jumalan sanassa, Kristuksen evankeliumissa on pelastava voima, joka vaikuttaa heti, kun ihminen taipuu parannukseen ja huutaa Herraa avukseen. Uskoon tullessa jokainen saa maistaa Herran hyvyyttä, Hänen antamansa armon suloisuutta ja rauhaa omassatunnossaan. Palaamalla uudestaan ja uudestaan tuohon alun parannusarmoon uskova voi kasvaa kohti lopullista pelastusta, kun Jeesus tulee takaisin. Nyt Jumalan sanan voimasta hän pääsee myös voitolla taistellessaan vielä syntisessä luonnossaan asuvaa pahuutta vastaan. Herra kutsuu meitäkin tänään maistamaan uudelleen Hänen hyvyyttään.

Kaiken aikaa on huomattava, että taistelumme syntiä vastaan tapahtuu täysin armahdetun ja vanhurskaaksi luetun Jumalan lapsen asemassa. Lankeemuksemme eivät meiltä pelastusta riistä ja juuri siksi haluamme tehdä niistä parannuksen. Synettiin lankeaminen ei ole uskosta luopumista, kun palaamme takaisin Herran luo omistamaan uuden armon.

Tie sisälle seurakuntaan

Tulkaa hänen luokseen, elävän kiven luo, jonka ihmiset tosin ovat hylänneet mutta joka Jumalan silmien edessä on valittu ja kallis. (4)

Usko Jeesukseen on Hänen luokseen tulemisesta, Häneltä kaiken hyvän vastaanottamisesta ja oman itsensä Hänelle uskomista. Uskon ehto on avuttomuuden tunnustaminen. Avuton huutaa Herraa avuksi ja silloin Herra itse tulee Hänen luokseen. Astuminen näin Herran luo avuttomana, köyhänä ja syntisenä on tie pelastukseen ja

samalla sisälle Jumalan seurakuntaan. Jeesus on se yksi ja ratkaiseva elävä kivi, jonka varassa koko rakennus, Jumalan huone pysyy pysytyssä. Jeesuksen luokse tuleminen merkitsee sitä, että meidät liitetään Häneen elävänä kivenä.

Jeesuksen luokse avuttomana käyminen ei kuitenkaan ole mitään sellaista, mitä tämä maailma pitäisi hyvänä tai edes suositeltavana. Jeesus itse hylättiin, kun Hän oli maan päällä ja voi olla, että tänään Jeesuksen luokse tuleva voi joutua ympäristönsä hylkäämäksi. Jumala on kuitenkin valinnut Jeesuksen ainoaksi pelastustieksi. Kirjoittaessaan kirjettä Pietari muisteli, kun hän itse oli joutunut uhkausten keskelle, mutta oli silti julistanut rohkeasti juutalaisille johtajille:

Jeesus Kristus on se kivi, jonka te rakentajat hylkäsitte mutta josta on tullut huippukivi. Eikä ole pelastusta kenessäkään toisessa, sillä ei ole taivaan alla ihmisille annettu muuta nimeä, jossa meidän tulisi pelastua." (Ap.t. 4:11-12)

Tänäänkään ei ole suosittua, kun julistamme, ettei ole mitään muuta pelastustietä kuin usko Jeesukseen. Samalla saamme kuitenkin kertoa, että Jeesus on avoin tie jokaiselle, joka tulee Hänen luokseen. Hän ei heitä ikinä pois sitä, joka tulee Hänen tykönsä.

Jeesus ei ole vain Jumalan valitsema Pelastaja ja pelastustie, vaan Hän on myös niin Isälle kuin meille kallis, arvaamattoman arvokas. Jeesus on Isän ainoa Poika, jota Hän rakastaa yli kaiken, mutta silti Hän antoi Jeesuksen tulla Ihmiseksi sovittamaan meidän syntimme Golgatan kärsimyksen, tuskan ja kuoleman kautta. Pietari kaiuttaa tässä sitä, mitä hän edellisessä luvussa oli kirjoittanut:

Tiedättehän, että teitä ei ole lunastettu isiltä perimästänne turhasta vaelluksesta katoavilla aarteilla, hopealla tai kullalla, vaan Kristuksen, kuin virheettömän ja tahrattoman Karitsan, kalliilla verellä. (1. Piet. 1:18-19)

Jeesus jakaa

Sanotaanhan Raamatussa: "Katso, minä asetan Siioniin kulmakiven, valitun ja kalliin. Joka häneen uskoo, ei joudu häpeään." Teille, jotka uskotte, se on kallis, mutta niille, jotka eivät usko, on siitä kivistä, jonka rakentajat hylkäsivät, tullut huippukivi, kompastuskivi, loukkauksen kallio. Koska he eivät tottele sanaa, he kompastuvat, ja se heidän osakseen on määrättykin. (6-8)

Äkkiseltään saattaa tuntua oudolta, että sanoma Jumalan rakkaudesta syntisiä ihmisiä kohtaan herättäisi vastustusta ja vihaa. Jeesus tuli sovittamaan koko maailman synnit ja tarjoamaan pelastuksen kaikille aivan ilmaiseksi. Evankeliumin sanoma lupaa ikuista elämää sen uskossa vastaan ottaville. Uskova ei voi joutua häpeään Jumalan edessä eli ikuiseen kadotukseen. Silti evankeliumia vastaan hyökätään yhä tänä päivänä. Miksi Jeesuksesta on tullut "kompastuskivi ja loukkaukaskallio"? Eihän ole mitään suloisempaa, kuin suurimman syntisenkin syliinsä sulkeva Jumalan armo.

Syy löytyy ihmisen perimmäisestä synnistä eli ylpeydestä. Syntiin lankeemuksen ydin oli siinä, että ihminen halusi korottaa itsensä Jumalan yläpuolelle eli jumalaksi. Siksi hän kuvittelee, että hän itse kykenee tavalla tai toisella pelastamaan itsensä siitä pahasta, jonka näkee ympärillään ja ehkä omantunnon syytösten vuoksi myös itsessään. Epäusko ei ole uskon puutetta vaan äärimmäisen vahvaa uskoa omiin mahdollisuuksiinsa selvittää sekä elämässä että kuolemassa. Käytännössä ihmisen

yritykset näkyvät lakiuskontojen käskyviidakossa, jota yritetään noudattaa. Jos ei onnistuta, niin usein lasketaan rimaa siihen asti, että oma elämäntapa riittää. ”En ole koskaan tehnyt kenellekään mitään pahaa, en ole huorannut, varastanut enkä tappanut. En ole ainakaan huonompi kuin muut.” Toiset taas yrittävät sukeltaa itseensä yrittäen löytää sisimmästään ”jumalallisen kipinän” kuvitellen pääsevänsä ylempiin tietoisuuden tasolle ja löytävänsä sieltä ”onnen tilan”.

Ihmisen ylpeys estää häntä suostumasta kohtaamaan totuutta itsestään, myöntämään oman avuttomuutensa ja kyvyttömyytensä pelastaa itseään. Jeesus tuli näet pelastamaan vain syntisiä ja sairaita. Niin kauan kuin ihminen ei halua tunnustaa totuutta itsestään, sitä että hän on omasta syystään kapinassa elävää Jumalaa vastaan, hän ei myöskään halua ottaa vastaan mitään sellaista, mikä tekisi hänestä ”armosta” elävän. Jeesus on tällaiselle ihmiselle loukkauksen aihe. Totuutta hän sitten voi yrittää torjua sivullisen asenteella, välinpitämättömyydellä, halveksunnalla, vihalta, jopa vainolla. Taistellessaan Jeesusta vastaan hän sotii aina myös omantuntonsa ääntä vastaan, sillä sen kautta Jumala pyrkii puhumaan hänelle.

Hyvässä tapauksessa ihmisen vastustus murtuu Jeesuksen edessä, että hän lopulta tunnustaa avuttomuutensa. Näin murtuneelle kelpaa lopulta armon sanoma: ”Jeesus on suorittanut kaiken puolestasi, saat armosta anteeksi ja lahjana Jumalan lapseuden.” Mutta on sitten niitä, jotka lopullisesti kompastuvat Herran sanaan ja paaduttavat sydämensä, etteivät enää kykene kuulemaan Jumalan kutsua. Heidän osansa on ikuinen kadotus, koska heille ei kelvannut se ainoa pelastus, joka ihmiselle on tarjottu. Koska he eivät tottele Jumalan sanan kutsua parannukseen, heille on määrätty ikuinen ero Jumalan armon kirkkaudesta. Ei ole muuta pelastustietä kuin Jeesus.

Seurakunnan tehtävä nyt

Rakentukaa itsekkin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhritaksenne hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia. (5) ... Te sen sijaan olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo ja omaisuuskansa julistaaksenne hänen jaloja tekojaan, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valoonsa. (9)

Jokaisella uskovalla on hengellinen virka, suorittaa pappina uhritoimitusta Jumalalle. Tätä tehtävää on vanhastaan nimitetty yleiseksi pappeudeksi erotukseksi paime-
nen virasta, jonka Jumalan sana asettaa seurakunnan kaitsentaan, opetustehtävään ja torjumaan harhaoppeja. Vanhassa testamentissa uhrattiin eläimiä syntien sovituksiksi. Tätä tehtävää ei uuden liiton papeilla enää ole, koska Jeesus uhrasi oman elämänsä Golgatan ristillä syntiuhriksi koko maailman kaikkien ihmisten hyväksi. Täydellinen ja lopullinen anteeksiantamus on tarjolla jokaiselle, joka syntinsä tunnustaen huutaa avukseen Herran nimeä.

Nyt jokainen uskova voi toimittaa papillista tehtävää julistamalla anteeksiantamuk-
sen sanaa, siunaamalla ihmisiä, julistamalla evankeliumia, Jumalan suuria tekoja maailmalle. Erityisen tärkeää on tiedostaa, että jokaisella uskovalla on oikeus ottaa vastaan rippi eli synnin tunnustus ja valtuutus julistaa tunnustetut synnit anteeksi.

Jokainen uskova saa myös todistaa niistä Jumalan jaloista teoista, joita he ovat omassa elämässään kokeneet. Yleiseen pappeuteen kuuluu myös Jumalan sanan

opettaminen, kastaminen ja ehtoollisen jakaminen sillä tavalla, että noudatetaan seurakunnan järjestystä. Jotkut seurakunnat ovat järjestyksessään liittäneet sakramenttien hoitamisen virkapappeuteen, vaikka Raamattu ei sitä edellytäkään. Yleinen pappi saa Herralta saamastaan hyvästä uhrata myös taloudellisia kiitosuhreja seurakuntansa ylläpitämiseksi, lähetystyön tukemiseksi ja hädänalaisten auttamiseksi. Herran ylistäminen Hänen armoteoistaan on myös erityisen mieluisaa Jumalalle. Kiitoksen ja ylistyksen antaminen Herralle ei vain ilahduta Häntä vaan myös osoittaa maailmalle, että olemme päässeet pimeydestä Jumalan valoon.

Pietari tiedostaa, että jokainen uskova eli yleinen pappi on samalla myös syntinen ihminen. Kaikkeen hänen jumalanpalveluksensa sisältyy myös vääriä motiiveja ja vääriä tekoja. Silti Jumala iloitsee siitä, koska Jeesuksen Kristuksen sovintoveri puhdistaa kaikki tekemisemme ja sanomisemme Jumalan edessä. Siksi saamme rohkeasti suorittaa papillista palvelustamme Herran edessä. Siksi saamme myös tiedostaa kaiken aikaa olevamme Jumalan valitsema suku.

Valinta tarkoittaa sitä, että pelastuksemme ja palvelumme ei perustu mihinkään mitä me olemme itsessään vaan kokonaan Herran armoon. Jeesus lausui siitä näin:
Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät sitä varten, että menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi ja että Isä antaisi teille, mitä sitten anottekin häneltä minun nimessäni. (Joh. 15:16)

Kaikki ne lahjat, jotka syntymässämme Jumala on meille antanut, ja ne, jotka Hän on myöhemmin antanut, perustuvat Herran vapaaseen valintaan ja Hän on tarkoittanut ne käytettäväksi Hänen nimensä kunniaksi. Kaikki mitä meillä on Herralta, me itsekin kuulumme Hänelle. Olemme Hänen omaisuuskansaansa. Siksi mikään, mitä teemme ei ole tarkoitettu meidän omaksi kunniaksemme vaan Omistajan ylistykseksi.

Uskovat ovat Kuninkaan lapsina kuninkaallista papistoa. Se merkitsee Kristukselle alistettua kuninkaallista hallintatehtävää, josta Paavali kirjoittaa näin:
Ettekö tiedä, että pyhät tulevat tuomitsemaan maailman? Jos te tuomitsette maailman, ettekö kelpaa ratkaisemaan vähäpätöisiä asioita? Ettekö tiedä, että me tuomitsemaan enkeleitä? Emmekö sitten voi tuomita maallisiakin asioita? (1. Kor. 6:2-3) Ilmeisesti hän viittaa Jeesuksen paluusta alkavaan tuhatvuotiseen valtakuntaan, josta Johanneksen ilmestys kirjoittaa näin:
Minä näin valtaistuimia, ja niille, jotka asettuivat istuimille, annettiin tuomiovalta. Minä näin myös niiden sielut, jotka oli teloitettu Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden, niiden, jotka eivät olleet kumartaneet petoa eivätkä sen kuvaa eivätkä ottaneet sen merkkiä otsaansa eivätkä käteensä. He heräsivät eloon ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhat vuotta. (Ilm. 20:4)
Jo nyt meidän tulee tiedostaa asemamme Kuninkaan alahallitsijoina ja vaeltaa tehtävämme arvon mukaisesti.

Armahdetut

Ennen te ette olleet kansa, mutta nyt te olette Jumalan kansa, ette olleet armahdettuja, mutta nyt te olette armahdettuja. (10)

Pietari ei voi olla palaamatta Herran ihmeelliseen armoon. Edellisessä jakeessa hän ihmetellen katseli pelastuksen armoa: ... *(Herra) on pimeydestä kutsunut teidät ih-*

meelliseen valoonsa. Meille olisi syntiemme tähden kuulunut lopullinen pimeys, mutta Jumala armossaan siirsi meidät rakkautensa valkeuteen. Se tapahtui, kun Hän sanansa kautta kutsui meidät omistamaan evankeliumin lahjan, uuden elämän Kristuksessa. Nyt hän jää ihmettelemään sitä valtavaa muutosta, minkä Jumalan armo vaikuttaa: Kansa, jolle olisi kuulunut pois heittäminen otetaankin Jumalan omaksi kansaksi. Pääsimme taivaan kansalaisiksi yhdessä muiden uskovien kanssa. Kukaan ja mikään ei voi tuota kansalaisuutta meiltä riistää, koska olemme Kristuksessa. Meillä on taivaspassi, jossa on Jeesuksen verellä sinetti siitä, että sulasta armosta syntimme on pyyhitty pois. Meidän tärkein tehtävämme uskovina on päivittäin palata ihmettelemään Herran armon suuruutta. Siitä saamme uuden voiman vaeltaa yhdessä Jumalan kansan kanssa kohti kirkkauden valtakuntaa.

Pastorin rouva Rika Okamuran alkutaival seurakunnassa

Ensikertaa vierailin Itä-Toksushiman kirkossa vuoden 1981 keväällä, kun olin epäonnistunut yliopiston sisäänpääsykokeissa ja synkällä mielellä vietin vuotta, jona yritin opiskella seuraavan vuoden uusintayritystä varten. Masentuneella mielellä en kyennyt omistautumaan kunnolla opiskeluun. Aloin kuunnella kristillistä evankelioivaa radio-ohjelmaa. Kiinnostuin Raamatusta, koska ajattelin, että siitä löytyisi ehkä se jokin, mitä olin etsimässä. Samalla kuitenkin suhtauduin uskontoon epäilevästi pelkkänä jonkinmoisena mielen rauhan tavoitteluna.

Samoihin aikoihin minulle selvisi, että naapuristossamme oli kristillinen kirkko. Se oli asuma-alueen sopukassa pieni tavallinen talo, joka oli sisustettu kirkoksi. Luin sen edessä seisoneen mainostaulun, josta näin, että sunnuntaiaamuisin siellä pidettiin kokouksia. Ajattelin mennä mukaan, mutta olen aamu-uninen enkä kuukauteen saanut itseäni ajoissa ylös. Kun lopulta lähdin, saapuessani kokous oli jo alkanut. Kirkolle saavuttuani aprikoin, pitäisikö minun sittenkin palata kotiin. Lopulta kuitenkin soitin ovikelloa ja lähettipariskunta otti minut todella lämpimästi vastaan. Olin helpottunut.

Koolla oli yllättävän vähän ihmisiä vain neljä tai viisi. Minuun teki syvän vaikutuksen, kun tuolle pienelle joukolle lähetti suurella innolla puhui varsin vajavaisella japaninkielellä. Sen jälkeen aloin käydä joka sunnuntai jumalanpalveluksissa. Lisäksi lähetit pitivät raamattupiiriä joka viikko, vaikka olin siinä ainoa kävijä. Alussa en kuitenkaan kyennyt vilpittömin mielin lukemaan Raamattua. Joka kerta esitin ilkeitä kysymyksiä. Mutta lähetti vastasi niihin perusteellisesti valoisa hymy kasvoillaan. Joka kerta tein uusia löytöjä. Eräänä päivänä minulle avautui Jumalan rakkaus ja uskoin Jeesukseen omana Pelastajanani. Sen vuoden joulukuussa minut kastettiin kolmisin rouva Hamazakin ja hänen poikansa kanssa. Se oli vasta seurakunnan toinen kaste.

Edelleenkin olin seurakunnan heikko jäsen, mutta lähetit ja seurakuntalaiset pitivät minusta hyvää huolta. Yliopistossa opiskellessani klubitoiminta ja hauskanpito vei ajoittain voiton, niin että kokouksissa käyminen jäi vähiin. Jumalanpalveluksiin saavuin usein myöhässä ja niiden aikana ajoittain nukahdin, mutta kertaakaan minua ei siitä tuomittu. Päin vastoin sain aina lämpimän vastaanoton ja puolestani rukoiltiin. Lähettien ja seurakuntalaisten asenteesta luin sen, ettei ihminen voi omin voimin muuttua paremmaksi, vain Jumalan voimasta se on mahdollista.

Kun menin Raamattukouluun ja etäälle kotiseurakunnastani, minua muistettiin aina rukouksin. Tsuyaman seurakunnan lastentarhan opettajana toimiessani, Ootsun lähetin sihteerinä toimiessani ja nyt aloittaessani uuden elämänvaiheen Tokiossa pian valmistuvan papin vai-

mona saan kulkea uskossa, jossa luottamukseni on yksin Jumalan varassa. Tähän uskoon sain kasvaa kotiseurakunnassani.

Tästedeskään uskonelämäni ei tule olemaan tasaista ja täynnä pelkkää siunausta. Jumala nimittäin kouluttaa ja kurittaa omia lapsiaan tarpeen mukaan. Mutta koska olen kotiseurakunnassani saanut kasvaa rakastettuna ja esirukousten kantamana, tiedän, että vaellus uskossa on pohjimmiltaan iloista ja onnellista. Se tapahtuu jättäytymällä Jumalan johdatukseen, jossa saa rukoillen ja kiittäen kulkea eteenpäin. (1989)

Entä sinä?

Oletko sinä saanut jo tulla sisälle Jumalan seurakuntaan, Kristuksen ruumiiseen? Ellet, niin Herra kutsuu sinua. Sinua varten on valmistettu armo, jonka saat omistaa, kun tunnustat syntisi Vapahtajalle, pyydät anteeksi ja annat Hänen tulla elämäsi Valtiaaksi. Silloin sinäkin pääset valittujen kuninkaallisen papiston jäseneksi ja elämälesi löytyy uusi mielekkyys julistaessasi Jumalan suuria armoitöitä elämälläsi ja sanoillasi.

Jos olet jo Herran oma, tiedosta tänäänkin korkea kutsumuksesi, edustat joka paikassa ja joka hetki sitä Kuningasta, joka on omalla verellään ostanut sinut omakseen. Saat tänäänkin omistaa uuden armon ja Hänen sanaansa seuraten saat Jumalan kansan keskellä vaeltaa kohti kirkkauden valtakuntaa.